

وزارت امور مهاجرین و عودت کنندگان

د کډوالو او راستنېدونکو چارو وزارت

ریاست اطلاعات و ارتباط عامه

آمریت ارتباط عامه

بولتن خبری

News Bulletin

7 ثور_ سال 1400

فهرست مطالب

صفحه	عنوان
4-----	اخراج مهاجران به ترکیه: درج شکایت علیه یونان در دادگاه اروپا « مهاجر نیوز »
5-----	هزاران مدرک دزدی شده از ادارات آلمان در قاچاق مهاجران استفاده شده است « دویچ وله دری »
6-----	رومانیا: در یک حادثه خشونت آمیز یک مهاجر افغان کشته و یک تن زخمی گردید « مهاجر نیوز »
8-----	فرانسه، بریانسون: د مهاجرو د هرکلي سازمان رفیوج سولیدر به نوې ودانې ته کپه وکړي « مهاجر نیوز »
10-----	نجات بیش از ۱۰۰ پناهجو از آب های مدیترانه توسط گارد ساحلی ایتالیا « مهاجر نیوز »
11-----	آلمان: برای رسیدگی به پناهجویان بازگردانده به یونان با آتن کمک مالی می کنیم « مهاجر نیوز »
12-----	«میکل آنژ افغانستان» در ایران؛ سرایداری که مجسمه ساز شد « خبرگزاری افان ایرکا »

متن کامل اخبار

اخراج مهاجران به ترکیه: درج شکایت علیه یونان در دادگاه اروپا «مهاجر نیوز»

بر اساس شکایتی که در دادگاه حقوق بشر اروپا ثبت شده است، حکومت یونان متهم به اخراج اجباری مهاجران از دریای اژه به ترکیه و جلوگیری از ورود آنها به این کشور است.

مرکز حقوقی لسبوس شکایت علیه یونان را به خاطر اخراج مهاجران توسط نیروهای یونانی در دریای اژه به دادگاه حقوق بشر اروپا ارائه نموده است.

بر اساس این شکایت، یونان متهم به اخراج اجباری مهاجران از دریای اژه به ترکیه و جلوگیری از ورود آنها به این کشور است.

نیروهای دریایی ترکیه و یونان در بحیره اژه گزمه می زنند. عکس: پیکر البانس

به نقل از رسانه گاردین، یک قایق مهاجران در ماه اکتبر سال گذشته از شهر مارمارا ترکیه به ایتالیا رفت. این قایق حامل ۲۰۰ پناهجو از جمله ۴۰ کودک و یک زن باردار بود که به دلیل طوفان در آب های ساحلی کریت به مشکل مواجه گردیده بود. خلبان آن مجبور شد از مقامات کمک بگیرد.

نیروهای نقاب دار

در این شکایت نامه اضافه شده است که سه قایق یونانی جهت نجات این مهاجران، قایق های خود را به مدت پنج ساعت در دریا متوقف کردند. نیروهای نقابدار پس از تاخیر با قایق ها به سمت محل نجات آمدند.

در همین حال، برخی از این مهاجران گفتند که توسط نیروهای ترکیه مورد ضرب و شتم قرار گرفته اند.

پس از آن مهاجران به دو گروه تقسیم شده و به کشتی های گارد ساحلی یونان منتقل گردیدند. در میان نیروهای یونانی ۱۰ تا ۱۵ فرد مسلح نقاب دار حضور داشتند. آنها تلفن ها، پاسپورت و پول مهاجران را با خود گرفتند.

در این شکایت نامه همچنان آمده است که نیروهای یونانی مهاجران را سوار قایق های کوچک نموده و آنها را بدون غذا، آب و واسکت های نجات به سمت ترکیه رهنمائی کردند.

در این حادثه ۲۴ ساعت بعد، نیروهای گارد ساحلی ترکیه این افراد را در دریای اژه نجات دادند.

اخراج مهاجران یک مسئله معمول شده است

مرکز حقوقی لسبوس در شکایت نامه اضافه کرده است که از ماه مارچ ۲۰۲۰ اخراج مهاجران توسط نیروهای یونانی دردriای اژه به سمت ترکیه، یک مسئله معمول شده است.

درماه مارچ سال گذشته، ترکیه اعلام کرد که مرزهای اروپا را باز خواهد کرد و جریان مهاجرت به اروپا را بدون توافق اتحادیه اروپا مسدود نمی کند. از سوی دیگر یونان روند ثبت نام برای مهاجران تازه وارد را به حالت تعلیق درآورده است.

به گفته گاردین، روزنامه نگاران و فعالان حقوق بشر در جریان دو تا ده ماه گذشته صدها اخراج مهاجران توسط یونان را ثبت نموده اند. اما مقامات یونان بارها این ادعاها را رد کرده اند.

هزاران مدرک دزدی شده از ادارات آلمان در قاچاق مهاجران استفاده شده است «نویج وله دری»

یک گروه از مجرمان، ۱۹ هزار مدرک سفید از جمله اجازه اقامت، گواهینامه و کارت های هویت موقت را از ادارات آلمان به سرقت برده اند. قاچاقبران انسان توانسته اند که با استفاده از این مدارک، مهاجران را انتقال بدهند.

پولیس فدرال آلمان و مراجع عدلی این کشور به تازگی از سرقت هزاران مدرک سفید، از اداره امور شهروندان و دفاتر نظم عامه در شهر برلین خبر داده اند. گفته می شود که گواهینامه، اجازه اقامت و کارت های هویت موقت شامل این مدارک سفید می باشند که از سال ۲۰۱۴ به این طرف دزدان با چندین بار ورود به دفاتر یادشده، آن ها را با خود برده اند. گفته می شود که قاچاقبران انسان توانسته اند که با استفاده از این مدارک،

شهروندان خارجي را انتقال بدهند. پولیس فدرال آلمان و دادستانی این کشور گفته است که آنان توانسته اند در جریان تلاشی گسترده در شهرهای برلین و اویسکیرشن، دو فرد مظنون را در پیوند به قاچاق شهروندان خارجی بازداشت کنند.

مدرک اقامت خارجي ها در آلمان

این دو فرد بازداشت شده متهم اند که گویا اسناد سرقت شده را به روش ظاهراً قانونی برای شهروندان خارجی به فروش می رساندند.

پولیس آلمان در جریان ماموریت شان به هدف تلاش محلات مشکوک، حدود ۴۵ مدرک سفید، تلفون، کمپیوتر، اسلحه مختلف النوع، داروهای غیرقانونی، ماده مشابه به مواد مخدر و هفتاد کیلوگرام تنباکوی شیشه را کشف و ضبط کرده اند.

از سال ۲۰۱۵ به این طرف، دست کم ۱۸۰۰ نفر که با استفاده از چنین مدارک دزدی شده در تلاش ورود به آلمان بودند، دستگیر شده اند. با این همه، دادستان گفت که در حال حاضر، حدود ۱۵ هزار مدرک دزدی شده هنوز هم در گردش هستند.

رومانیا: در یک حادثه خشونت آمیز یک مهاجر افغان کشته و یک تن زخمی گردید « مهاجر نیوز »

بر اساس گزارش رسانه های محلی رومانی، دو گروه از مهاجران افغان در نزدیک ایستگاه خط ریل در شهر تیمیشوارا در غرب رومانی با هم درگیر شدند که در نتیجه یکی از آنها با ضربات چاقو کشته شده و یک تن دیگر به شدت زخمی گردید.

به گفته یک رسانه محلی این حادثه دوشنبه گذشته در نزدیک ایستگاه قطار ریل در شهر تیمیشوارا اتفاق افتاد. گفته می شود یک گروه از مهاجران که قبلاً برای گروه دیگر ناشناخته بود، به گروه دوم حمله کردند.

در ویدیویی که توسط کمره شهر ثبت شده است، مهاجمان را نشان می دهد که با چاقو به دو تن از مهاجران حمله می کنند.

آرشیف: مرکز مهاجران در بخارست، پایتخت رومانی. عکس: حق کاپی محفوظ است

یکی از قربانیان مهاجر ۲۷ ساله افغان است که در بیمارستان درگذشت و قربانی دیگر به شدت زخمی شده و در شفاخانه به سر می برد.

یکی از بستگان مقتول که نخواست نامش افشا شود به مهاجرنیوز گفت: «برادرم در شهر تمسوار از چند ماهی به اینسو در یک هاستل به سر می برد. با هیچ باندی ارتباط نداشت. او هیچ تقصیری نداشت. بالای او به یکباره گی با چاقو حمله کردند».

پس از آن، پلیس به محل حادثه رسیده و ۷۰ تن دیگر را بازداشت نمود.

یک منبع محلی دیگر گزارش داد که پلیس جهت تحقیقات ۲۰۰ مهاجر را در این محل مورد بازجویی قرار داد.

تا هنوز هویت مهاجمان مشخصا معلوم نیست اما به گفته یکی از نزدیکان مقتول، این مهاجمان قاجاقبران افغان هستند.

دومنيک فریتز شهردار محلی گفت که این حمله در نزدیک محل زندگی وی رخ داده است. به گفته او دولت مسئله مهاجران را نادیده می گیرد.

او به رسانه ها گفت: «مسئله مهاجرت یک مشکل ملی است و نیاز به راه حل های ملی دارد. برای مدیریت این چالش شهرداری تنها نمی تواند از عهده آن برآید».

او افزود: «خیابان های تیمیشوارا محل اقامت نیست. من دیشب با وزیر کشور صحبت کردم و بار دیگر خواستم که راه حل هایی برای این مشکلات سیستماتیک را پیدا کند. ما خواستار اخراج کسانی شدیم که در شهر تیمیشوارا آمده اند در حالیکه قبلا در شهر های دیگر بودند. آنها را باید به شهر های قبلی انتقال داد».

با شروع همه گیری ویروس کرونا، وزارت داخله رومانی کنترل نیروهای پلیس شهری در سراسر کشور را در دست داشت. این مقامات تنها دو هفته قبل کنترل شهر را به مقامات محلی سپردند. بنابر گزارش ها، پلیس عمدتاً موارد ایمنی عمومی را نادیده می گیرد.

رومانیا یکی از کشورهای اروپایی است که مهاجران در آن به گونه موقت به سر می برند. آنها می خواهند از طریق آن به کشورهای دیگر اروپایی بپیوندند.

فرانسه، بریانسون: د مهاجرو د هرکلي سازمان رفیوج سولیدر به نوې ودانې ته کډه وکړي « مهاجر نیوز »

د فرانسي په بريانسون ښار کې د مهاجرو د هرکلي سازمان رفیوج سولیدر وایي راتلونکې جون میاشت به یوې نوې ودانۍ ته کډه وکړي. دغه سازمان د هغو پناه غوښتونکو هرکلی کوي چې د الپ غرونو له لارې له ایټالیا څخه فرانسي ته ځان رسوي .

رفیوج سولیدر د فرانسي په سرحدي ښار بريانسون کې موقعیت لري او د هغو مهاجرو هرکلی کوي چې د الپ غرونو له لارې له ایټالیا څخه فرانسي ته راځي. ټاکل شوې ده چې دغه سازمان د جون میاشتې په پای کې یوې نوې ودانۍ ته کډه وکړي.

د رفیوج سولیدر سازمان غړی فیلیپ ویون وایي چې دوی به جون میاشت کې نوې ودانۍ کې مقدماتي کارونه پیلوي. په وینا یې رفیوج سولیدر په پام کې لري چې د دې ودانۍ د راتلونکو اوسېدونکو د خوندیتوب او د پخلنځي او طعام ځانې چمتو کولو لپاره ترمیمي کارونه ترسره کړي. وروسته رضاکاران، کډوال او د سازمان چارواکي نوې ودانۍ ته کډه کوي.

نوي ودانۍ: ۱۶۰۰ متر مربع

د ۲۰۲۰ په اګست میاشت کې د بریانسون ښاروالۍ اعلان وکړ چې نور له رفیوج سولیدر سره خپل قرارداد نه تمدیدوي. رفیوج سولیدر بیا هڅې وکړې چې نوی ځای پیدا کړي. اوسنۍ سرپناه د پولیسو پخوانۍ پوسته ده چې له ۲۰۱۷ راهیسې یې د پناه غوښتونکو هرکلی کاوه.

رفیوج سولیدر کې زیات شمېر کډوال اوسېږي، کرېډېټ: کډوال نیوز

تېره چهارشنبه د اپریل میاشتې ۲۱ مه د ګروپ په نامه سازمان د نوي ودانۍ د موندلو خبر خپور کړ. کډوال نیوز ته د را رسېدلو معلوماتو له مخې دغه ودانۍ بریانسون کې ښار پرته ده او ۱۶۰۰ متر مربع مساحت لري.

نوي ودانۍ چې «ښکلې پروژه» هم ورته ویل کېږي شاوخوا لس سازمانونه پکې فرهنګي او اقتصادي فعالیتونه ترسره کوي. د ګروپ مشر فردریک مونيې وايي چې ټول سازمانونه د کډوالۍ په برخه کې فعالیت نه کوي. نوموړی زیاتوي چې دوی به ورو ورو خپل فعالیتونه پیل کړي، خو رفیوج سولیدر لومړیتوب لري او دوی د رفیوج سولیدر د هرکلي لپاره چمتو دي.

«پرته له قید او شرط د خلکو هرکلی کوو»

د رفیوج سولیدر د شمېرو له مخې دغه سازمان له ۲۰۱۷ راهیسې د ۱۲۳۰۰ مهاجرو هرکلی کړی دی. خو اوسنۍ ودانۍ چې ۳۰۰ متر مربع مساحت لري، وړوکی دی او د کورنیو د هرکلي لپاره مناسب نه دی.

فیلیپ ویون وایي چې نوې ودانۍ کې ۵۰۰ متر مربع ځمکه رفیوج سولیدر ته ځانگړې شوې. په وینا یې دوی کولی شي چې په یو وخت د ۴۰ کسانو هرکلی وکړي.

رفیوج سولیدر هیله لري چې نوې ودانۍ د هرکلي د شرایطو د ښه کېدو کې سبب وگرځي. فیلیپ ویون زیاتوي چې دا یوه ډېره ښه خبره ده چې مرکز کې نور سازمانونه هم ورسره یو ځای فعالیت کوي. په وینا یې دوی پرته له قید او شرط د خلکو هرکلی کوي. له ۲۰۱۷ راهیسې رفیوج سولیدر پر دغه اصل ټینګار کوي: هېڅوک باید سرکونو کې شپه سبا و نه کړي.

مالي مسایل

د فرانسې خبري اژانس له مخې دغه پروژه تر یو میلیون یورو زیاتې بودیچې ته اړتیا لري. ټاکل شوې ده چې د ریاس فرانس په نامه ارګان چې د فردریک مونې له خوا اداره کېږي د دغې بودیچې یوه برخه ورکړي. فیلیپ ویون وایي چې د بودیچې بله برخه د کاریتاس له خوا ورکول کېږي.

بل پلو فردریک مونې وایي چې د سازمانونو ترمنځ د نوې ودانۍ د وېشلو په اړه بحثونه ادامه لري. په وینا یې دوی د راتلونکې اونۍ په پای کې د نوې ودانۍ په اړه رسنیو ته نور جزیات ورکولی شي.

نجات بیش از ۱۰۰ پناهجو از آب های مدیترانه توسط گارد ساحلی ایتالیا « مهاجر نیوز »

گارد ساحلی ایتالیا بیش از ۱۰۰ پناهجوی که قایق شان در آب های مدیترانه با خطر روبرو شده بود، نجات داده و در جای امن انتقال داده است. براساس گزارش ادارات مسئول، این کشتی که از نوع قایق ماهیگیری بوده است، روز شنبه در آب های مدیترانه در قلمرو ایتالیا، دیده شده بود.

© Bruno Thevenin/AP Photo/picture alliance

یک قایق رابری پناهجویان در بحیره مدیترانه عکس از Bruno Thevenin/picture alliance/dpa/AP :

زمانیکه روز شنبه (۲۴ اپریل ۲۰۲۱) کشتی پناهجویان در آب های مدیترانه دیده شده بود، حدس زده می شد که حدود ۳۰ نفر از جمله شماری از کودکان در این قایق اند.

به دلیل طوفانی بودن بحیره مدیترانه و آب و هوای بد، چند قایق گزمه برای نجات این مهاجران وارد آب ها شده بودند. با رسیدن قایق های نجات در محل، معلوم گردید که حداقل ۱۰۰ پناهجو در این قایق اند. نیرو های گارد ساحلی ایتالیا این قایق را به بندر کالابری شهر روچلا ایونیکا در سواحل جنوبی ایتالیا انتقال دادند.

گارد ساحلی ایتالیا در این مورد که این افراد پناهجو اند یا خیر و کشتی از کجا آمده ، معلوماتی نداده است. سوالی در این ارتباط را هم گارد ساحلی بی جواب مانده است.

پنجشنبه گذشته قضیه واژگون شدن یک قایق رابری مهاجران در شمال شرقی طرابلس پایتخت لیبیا باعث خشم و انتقادات زیادی گردید. در نتیجه واژگون شدن این قایق ده ها پناهجو جان های شانرا از دست دادند. سازمان های خصوصی نجات ادعا کرده اند که مقامات لیبیا از واژگون شدن این قایق آگاهی داشتند ولی اقدام برای نجات نکرده اند. اما گارد ساحلی لیبیا این ادعا ها را رد کرده است.

آلمان: برای رسیدگی به پناهجویان بازگردانده به یونان با آتن کمک مالی می کنیم « مهاجر نیوز »

آلمان مصمم است که در بخش رسیدگی به نیازمندی پناهجویانی که از این کشور به یونان اخراج می شوند، با آتن همکاری مالی کند. در سه ماه امسال ۲۹۰۰ فردی که حق محافظت یونان را دریافت کرده اند، در آلمان درخواست مجدد پناهندگی کرده اند.

حکومت آلمان فدرال به یونان پیشنهاد کرده است که برای رسیدگی به مهاجرینی که از آلمان به یونان دوباره فرستاده می شوند، کمک مالی می کند. روزنامه آلمان «ولت ام زونتگ» بار اول در باره این پیشنهاد گزارش داده است.

یک سخنگوی وزارت داخله آلمان فدرال به روز یکشنبه در پاسخ به سؤالی در این مورد گفت که تا هنوز روشن نشده است که آیا حکومت یونان این پیشنهاد را قبول می کند یا خیر.

دلیل این پیشنهاد تصامیم ادارات قضایی آلمان است که به دلیل وضعیت بد حفاظتی و اقامتگاه ها در یونان، در بسیاری از موارد مانع برگرداندن مهاجرینی می شوند که در آنجا حق حفاظت دریافت کرده اند.

وزارت داخله آلمان با این مشکل، ساختار های مشترک تمام سیستم پناهندگی اروپا را در معرض خطر می بیند. بر اساس اظهارات این وزارت، در نخستین فصل این سال، حدود ۲۹۰۰ خارجی در آلمان، تقاضای پناهندگی داده اند که قبلاً در یونان از حق حفاظت بین المللی برخوردار شده اند.

افزون برآن، براساس اظهارات اداره مهاجرت و پناهندگی فدرال آلمان در همین مدت زمانی، از یونان درخواست شده است که در چوکات قاعده دوبرلین، حدود ۲۱۰۰ پناهجو را بپذیرد.

بر اساس این قاعده، در موارد معمول، کشوری که یک پناهجو برای نخستین بار در آنجا راجستر شده است، مسئول بررسی تقاضای پناهندگی اش نیز می باشد.

تا هنوز معلوم نیست که آلمان برای فراهم کردن اقامتگاه های مناسب و مراقبت پناهجویانی که دوباره به یونان می فرستد، چه مقدار پول کمک خواهد داد. هنوز این طرح، در مرحله ابتدایی قرار دارد.

نظرسنجی: مردم ازدحام بیش از حد مهاجران در کمپ های یونان و ایتالیا را ناشی از سیاست اشتباه پناهندگی اتحادیه اروپا خوانده اند

ادارات قضایی آلمان چندین بار مشخص کرده اند، پناهجویانی که در یونان به عنوان کشور عضو اتحادیه اروپا، حق حفاظت دریافت کرده اند، در معرض تهدید بی سرپناهی و وضعیت بسیار بد قرار دارند.

از دید این ادارات، مهاجرین در یونان کمک های اجتماعی کافی دریافت نمی کنند و هیچ چانسی واقعی برای رفع حد اقل نیازمندی های زندگی شان را ندارند.

«میکل آنژ افغانستان» در ایران؛ سرایداری که مجسمه سازی شد «خبرگزاری افغان اپرکا»

علیخان عبداللہی را بیشتر اطرافیان در تهران با عنوان کارش می شناسند: یک سرایدار افغان. اما اهالی هنر این شهر به او «استاد» می گویند؛ نه استاد سرایداری که استاد مجسمه سازی. معمولاً وقتی کارهای او در گالری ها و نمایشگاه های معتبر تهران به قیمت میلیونی به فروش گذاشته می شود، برای بازدیدکنندگان

سخت است باور کنند که خالق آن، دست‌های کارگر یک افغانستانی است. برای همین در نظر خیلی‌ها او خودش عجیب و غریب‌تر از مجسمه‌هایی است که می‌سازد. مردی ۵۸ ساله‌ای که ۳۱ سال می‌شود در ایران با کارت شناسایی موقت زندگی می‌کند و تمام این ۳۱ سال در ساختمانی پنج طبقه در قلب تهران متعهدانه سرایدار بوده است.

این هنرمند خودآموخته کارگاه ندارد و در زیرزمین و یا پشت بام ساختمانی که آنجا سرایداری می‌کند، مجسمه می‌سازد.

آن جرقه‌ی بیدارکننده

علی‌خان عبداللہی در زندگی‌اش بیشتر از همه چیز به «جرقه» معتقد است؛ از آن دست جرقه‌هایی که می‌تواند اسباب خوشبختی یا بدبختی کسی شود. برای خودش خوشبختی به دنبال داشته است. آنچنان که مسیر زندگی‌اش را از کارگر ساده به کارگر هنرمند عوض کرده است.

«من همیشه گفته‌ام در زندگی انسان یک جرقه لازم است. انسان‌ها همه یک تخیل درونی دارند و بیداری این تخیل نیازمند جرقه است. شبیه موتوری که یک آهن مرده است اما با یک جرقه روشن می‌شود».

او از سال ۱۳۶۹ که به علت جنگ‌های داخلی و وضعیت آشفته‌ی افغانستان از اجرستان غزنی به ایران مهاجرت کرد، در یک مجتمع پنج طبقه‌ای در میان میدان ولی عصر و پل کریم خان زند در شهر تهران سرایداری می‌کند. یک روز وقتی پله‌ها و جلوی ورودی ساختمان را آب و جارو می‌زد، یک پیرمرد ۸۰ ساله با قد متوسط و از یک چشم نابینا را آنجا دید که با شست دست چپ خود روی کاغذ نقاشی می‌کرد. علی‌خان عبداللہی فکر کرد که پیرمرد معتاد است و برای همین اعتنایی به او نکرد. اما او معتاد نبود، حسن حاضر

مشار بود. پیرمردی که در جوانی در مازندران نجاری می کرده و بعد از فوت خانمش در پیاده‌روهای تهران بساط پهن می کرد و برای آرامی اعصابش نقاشی می کشید. کسی که باعث شد در آوان ۳۲ سالگی، هنر و استعداد نهفته‌ی علیخان بی سواد بیدار شود یا به قول خودش جرقه بخورد: «بعد از یکی دو سال که باهم دوست شدیم، همیشه به من می گفت: هیچ کار نشد ندارد، به جز مرگ. سستی نکن. من آن وقت متوجه نمی شدم که منظورش از این حرف‌ها چیست. یک روز ناخواسته برایش گفتم بیا مجسمه درست کنیم. با لهجه‌ی شمالی اش گفت شما مجسمه بلدید؟ گفتم نه. گفت چرا الکی می گویی؟ گفتم خودت نگفتی که سستی نکن و هیچ کاری نشد ندارد. بعد بنده‌ی خدا گفت آفرین! راهش همین است. برو ببینم چه کار می توانی.»

علی خان بعد از ردوبدل این دیالوگ کوتاه برای تهیه‌ی مواد ساخت مجسمه در بغل دستش زیر پل کریم خان زند می رود و مقداری چوب و ضایعات جمع آوری می کند. بعد با نخ و میخ اسکلت مجسمه را می سازد. آن وقت به مشاوره‌ی حسن حاضر مشار برای تهیه‌ی خمیر مجسمه‌ها، دو کیسه مغز نان فراهم می کند و آن را با خاک باغچه‌ی ساختمان مخلوط می کند و چند تا مجسمه می سازد: «وقتی زیرسازی‌ها را شکل دادیم، دیدیم که مثل آثار باستانی که از زیر خاک درمی آورند، شکسته و کهنه است. گفتم اوستا حسن بیا چه مجسمه‌های خوبی شده است. گفت بد نیست.»

علیخان بعد از این ماجرا چهار-پنج مجسمه‌ی دیگر به همین شکل می سازد و در بساط حسن حاضر مشار که جلوی ساختمانی که او آنجا سرایداری می کرد، می گذارد. قبل از این اتفاق هم علیخان از شهربازار کارت پستال، منظره و عکس هنرمندان را می خرید و برای فروش در بساط این پیرمرد می گذاشت. روزی رهگذری از آنجا می گذرد و چشمش به مجسمه‌های دست ساز علیخان می افتد و هر مجسمه را به قیمت هزار تا دو هزار تومان می خرد. بعد از این اتفاق او به حسن حاضر مشار سفارش می کند که از این مجسمه‌ها باز هم بسازد و او تمام آن را می خرد. علیخان که از این اتفاق بسیار خوشحال شده بود، انگیزه و شوق بیشتری برای ساخت مجسمه پیدا می کند. او که حالا هم کارش را بلد شده و هم مشتری پروپاقرصی پیدا کرده بود، دنبال مواد بهتر از مغز نان برای خمیر مجسمه می گردد. یک روز که به سفارش خانمش برای خرید به سرکوجه می رود، چشمش به شانه‌ی تخم مرغ می افتد که در جوی آب افتاده و خمیر شده است. شانه‌ی تخم مرغ را برمی دارد و با سریش مخلوط می کند. به این ترتیب مواد دلخواهش برای درست کردن خمیر مجسمه را پیدا می کند. آن مشتری دایمی که بعد از دو سال کارهای او را از بساط پیرمرد جلوی مجتمع می خرید، یک روز خودش را معرفی می کند. مشتری سرایدار افغان و پیرمرد کنار خیابان کامبیز درمبکش است؛ کاریکاتوریست، طراح و گرافیکست معروف ایرانی که برنده‌ی چندین جایزه بزرگ و معتبر جهانی است.

یک روز این مشتری مشتاق از راه می رسد و به علیخان و حسن حاضر مشار پیشنهاد می دهد که فردا به نمایشگاه او اشتراک کنند. آن‌ها اما هنوز کلمه‌ی «نمایشگاه» را نشنیده بودند و دقیقاً نمی دانستند که نمایشگاه چگونه جایی است. پس از این که هردو باهم مشاوره کردند، علیخان به آقا حسن می گوید که فردا

او به نمایشگاه برود و اگر از آن‌ها پولی خواستند، بگوید که کارگر کنار خیابانند و پولی ندارند. آقا حسن یک روز بعد وقتی از نمایشگاه برمی‌گردد با حالت شگفت‌زده رو به علی‌خان می‌گوید: «علی‌آقا، آن‌جا خبرهایی بود. آقای درمبخش به بازدیدکنندگان می‌گفت این کار را می‌بینی اگر تمام کروی زمین را بگردی فقط همین یک دانه است. تو کروی زمین لنگه ندارد. دوما کارهایی را که از ما هزار تومان خریده بود آن‌جا گذاشته بود دانه صد هزار تومان. کاری را که ده هزار خریده بوده آن‌جا گذاشته بود یک میلیون تومان».

یکی از بازدیدکنندگان این نمایشگاه محمدابراهیم جعفری، نقاش نوگرا، شاعر و عضو هیات علمی دانشگاه هنر تهران بود. او راجع به مجسمه‌ها و آفریننده‌ی آن گفته بود: «کسی که این کارها را ساخته دیوانه است. کارهایش دیوانه‌بازی، جنگی و وحشی است. نمی‌شود از این کارها عیب گرفت، چون زیبا بودن این کارها، ناقص بودن آن‌ها است».

از این‌جا بود که زندگی علی‌خان وارد مرحله جدیدی شد. مرحله‌ای که باعث و بانی آن حسن حاضر مشار و رمز هنرش، تخیل بی‌انتها و استعداد نهفته‌ی خودش بود.

سرایداری مقدم‌تر از مجسمه‌سازی

کارهای علی‌خان عبداللہی آن‌زمان در نمایشگاه کامبیز درمبخش توجه بسیاری را جلب می‌کند. از آن‌جایی که آقای درمبخش مجسمه‌ها را از بساط حسن حاضر مشار می‌خریده و همیشه با او طرف بوده، فکر می‌کند که آفریننده‌ی این کارها هم خود اوست. برای همین بعد از ختم نمایشگاه آقا حسن را پیش خودش می‌برد که کار کند. علی‌خان اما تنهایی در موتورخانه یا پشت بام ساختمان به کارش ادامه می‌دهد. روزها سرایداری می‌کند و و شب‌ها تا ساعت دوی بامداد مجسمه می‌سازد. در همان زمان یکی از برادرهایش در گالری خانمی که لوازم و اشیای قدیمی را می‌فروخته، کار می‌کرده است. روزی او به برادرش می‌گوید که با صاحب کارش صحبت کند اگر اجازه داد او مجسمه‌هایش را برای فروش آنجا بگذارد. پس از موافقت صاحب گالری، عبداللہی ده-دوازده مجسمه را آن‌جا می‌برد. بعد از چند روز تمام مجسمه‌ها به فروش می‌رود. از این به بعد اسم‌ورسم او رفته‌رفته به تمام فرهنگ‌سراها و نگارخانه‌های تهران راه می‌یابد و نمایشگاه پشت نمایشگاه آثار او را به‌طور انفرادی و گروهی به نمایش می‌گذارند.

از آن به بعد دلالتان و توریستان زیادی کارهای او را خریده و به امریکا، فرانسه، اتریش، آلمان و امارات متحده عربی برده و به نمایش گذاشته و با قیمت بالایی فروخته‌اند. در این میان اما سود کارش به جیب دیگران رفته است. او به‌عنوان مهاجری که با کارت شناسایی موقت در ایران زندگی می‌کند، برخلاف کارهایش که جنبه‌ی بین‌المللی پیدا کرده، خودش امکان رشد محدودی داشته است. بعد از ۳۱ سال سرایداری هنوز به همان کارش ادامه داده و در زندگی روزمره‌اش پیش از این که مشغول مجسمه‌سازی باشد، درگیر سرایداری است. اما خرج و مخارج زندگی خود را از طریق ساخت و فروش مجسمه تهیه می‌کند. می‌گوید دیگر به گالری‌ها و نمایشگاه‌ها اعتمادی ندارد و کارهایش را خودش به‌طور عمده و تکی می‌فروشد.

«من پیش از هر چیز، یک افغان سرایدارم. دست و پایم بسته است. حتا اجازه‌ی خرید یک سیم کارت ندارم. نمی‌توانم برای خود کارگاه داشته باشم. اول مجوز نمی‌دهند، بعد اجازه‌کردن یک کارگاه ۵۰۰ تا ۶۰۰ میلیون تومان نیاز دارد، به اضافه‌ی مالیه و مخارج دیگر.»

در آرزوی برگشت به وطن

علیخان عبداللہی متولد منطقہ‌ی «ناوہ شالی» ارزگان است. پیش از این کہ بہ ایران مهاجرت کند، در وطن خودش افغانستان ہم مهاجر بوده است. او کہ آن زمان کودک بوده بہ خاطر می‌آورد کہ بہ علت جنگ‌ها و آشفستگی‌های افغانستان، کوچ خانوادہ‌اش ہمیشہ روی کول‌شان بوده و چندین بار از ارزگان بہ شارسٹان دایکندی و از آنجا بہ اجرستان غزنی کوچیدہ بودند. در سن ۲۹ سالگی وقتی برای آخرین بار افغانستان را ترک کرد، خانوادہ‌اش در اجرستان غزنی، کشاورزی و دامداری می‌کرد. او تا آن موقع فقط چوپانی کردہ بود و سوادش در حد روخوانی قرآن بود. در اواخر دہہ ۶۰ وقتی بہ جای برادر بزرگ‌ترش در تہران بہ سرایداری مشغول شد، تمام روز در ورودی مجتمع بیکار می‌نشست. روزی یک خانم جوان کہ منشی یکی از دفترهای ہجده‌گاہہی آن مجتمع بود بہ او پیشنہاد می‌دہد کہ چرا بہ جای چرت‌زدن و زل‌زدن بہ مردم، کتاب یا روزنامہ نمی‌خواند. علیخان می‌گوید کہ سواد خواندن و نوشتن ندارد. فردای همان روز خانم حسینی کہ اکنون علیخان اسم کوچکش را بہ یاد ندارد، برایش مقداری کتاب و دفترچہ و قلم می‌آورد. در جریان شش ماہ آقای عبداللہی بہ کمک آن خانم جوان، توانایی خواندن و نوشتن پیدا می‌کند. از آن بہ بعد بخشی از وقتش را بہ خواندن کتاب‌های داستانی، روزنامہ و دیوان حافظ می‌گذراند.

می‌گوید کہ از کودکی وقتی چوپان بود، بہ نقش‌های روی سنگ‌ها و درخت‌ها توجہ می‌کرد و در تہ جلد آن می‌رفت. آن ہم با نگاهی کہ یک سنگ نیم کیلویی را بہ اندازہی کرہی زمین می‌دید و در درون آن گم می‌شد.

حالا فکر می‌کند علت کشیدہ شدنش بہ سمت مجسمہ‌سازی آن ہم در دہہ‌ی چہارم زندگی‌اش، تاثیر همان نقش و نگارهای دوران کودکی‌اش بوده کہ در ناخودآگاهش وجود داشته است. او در جریان ساخت مجسمہ هیچ طرح و ایدہ‌ای از قبل ندارد و کارش بہ حال و هوای خودش ربط دارد: «کارهای من حسی است. این حس ناخودآگاه سراغ من می‌آید. تا دقایقہ ۹۵ اصلا نمی‌دانم کہ چہ می‌شود. شبیہ رفتن بہ یک سرزمین ناشناختہ است کہ آدم از دیدن یکبارگی آن لذت می‌برد. کار من ہم شبیہ همین است در جریان کار اصلا نمی‌دانم آخر آن چہ می‌شود، وقتی تکمیل شد، لذت می‌برم. ولی در جریان کار حس‌های عجیب و غریب سراغم می‌آید. یکبارہ در دقایقہ ۷۰ یا ۸۰ مسیر خود را عوض می‌کنم. فعلا می‌توانم بگویم کہ در ۴۰ درصد خانہ‌های ایرانی کارهای من وجود دارد.»

نام و آوازہی آقای عبداللہی چندین سال است کہ در رسانہ‌های ایران می‌چرخد. بیشتر رسانہ‌های چاپی و آنلین با او گفت‌وگو کردہ و یا سرگذشتش را نوشتہ‌اند. همچنین او سوژہی چند مستندساز ہم شدہ است،

از جمله مستند محمد صفا با نام «میکل آنژ افغانستان» که دست کم پنج ماه تصویربرداری آن طول کشیده است.

آقای عبداللہی ۳۱ سال است که در یک ساختمان پنج طبقه در شهر تهران سرایداری می کند. او به رغم درخواست های زیادی که برای آموزش دریافت می کند، حالا فقط چهار-پنج هنرآموز ایرانی و افغان دارد و به علت نبود جا نمی تواند دوره های آموزشی برگزار کند. یکی از این هنرآموزان، زهرا رضایی همسرش هست. آن ها در دهه ی هفتاد خورشیدی با هم عروسی کرده اند و سه فرزند دارند. یک دختر و دو پسر. دخترش دانشجوی رشته ی طراحی و یک پسرش دانشجوی رشته ی کمپیوتر و ریاضی دانشگاه تهران است. با این که زندگی و کار آقای عبداللہی حالا با ایران و ایرانی ها گره خورده اما ذهنش هنوز در افغانستان و ارزگان حضور دارد: «من همیشه به بچه هایم می گویم که فراموش نکنید که شما افغان هستید. این جا اگر صد سال دیگر هم باشیم آینده ای نداریم. خود من شب ها وقتی می خوابم هنوز در کنار جوی ها و علفزارهای ارزگان و شارستان قدم می زنم. درست است که بیش از ۳۰ سال می شود در ایران زندگی می کنم ولی تمام این این سال ها روح و روانم پیوسته در افغانستان بوده است».

آقای عبداللہی از طریق رسانه ها پیوسته وضعیت افغانستان را دنبال می کند. می گوید وقتی ورزشکاران افغانستان مثل حسین بخش صفری و بازمحمد مبارز در بیرون از کشور مسابقه می دهند، زن و مرد در یک خانه جمع می شوند و از خوشحالی از ته دل «جیغ» می کشند.

او مثل میلیون ها هموطن دیگرش در آرزوی روزی است که افغانستان آرام بگیرد و او با خانواده اش به افغانستان برگردد و در بامیان بزرگترین گالری آثارش را راه بیندازد. اما می ترسد که مردم با او همان کاری را کنند که طالبان با شهمامه و صلصال کردند: «به بچه هایم می گویم دعا کنید افغانستان آرام شود. برگردیم به وطن خودمان. برویم در بامیان یک گالری بنیم که دنیا کیف کند. حالا می ترسم که افراطی ها مرا به جرم پت پرستی نکشند. ذهنیت مردم ما نسبت به هنر مجسمه سازی بسیار افراطی و بدوی است. من هر وقت عکس کارهایم را پست می کنم، می آیند و می گویند که تو بت پرست شده ای».